

Súd: Krajský súd Košice
Spisová značka: 6To/66/2014
Identifikačné číslo súdneho spisu: 7814010126
Dátum vydania rozhodnutia: 24. 09. 2014
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Evžen Kelij
ECLI: ECLI:SK:KSKE:2014:7814010126.1

Uznesenie

Krajský súd v Košiciach v senáte zloženom z predsedu JUDr. Evžena Kelija a členov JUDr. Mareka Dudíka a JUDr. Zoltána Szalaya, v trestnej veci obžalovaného L. Š. pre prečin ublíženia na zdraví podľa § 156 ods.1 Tr. zák., na neverejnom zasadnutí dňa 24. septembra 2014 v Košiciach o sťažnosti prokurátora okresnej prokuratúry proti uzneseniu Okresného súdu Rožňava zo dňa 25.4.2014, sp. zn. 1T/49/2014 takto

rozhodol:

Podľa § 193 ods.1 písm. c) Tr. por. z a m i e t a sťažnosť prokurátora okresnej prokuratúry.

odôvodnenie:

Uznesením Okresného súdu Rožňava zo dňa 25.4.2014, sp. zn. 1T/49/2014 bola podľa § 280 ods.2 Tr. por. trestná vec obžalovaného L. Š., stíhaného pre prečin ublíženia na zdraví podľa § 156 ods.1 Tr. zák., ktorý mal spáchať tak, že

dňa 11.5.2013 v čase okolo 17,00 hod. v G. Ú. O. F., časť D., v čiastočne oplotenej záhrade, po predchádzajúcej slovnej hádke, fyzicky napadol poškodeného Ing. B. S. tak, že ho päťou udrel do oblasti tváre a rebier, čím mu spôsobil otras mozgu ľahkého stupňa, pomliaždenia hlavy v temenno-spánkovej oblasti vľavo a uhla sánky vľavo, pomliaždenia a odreninu prednej steny hrudnej vľavo, ktoré zranenia si vyžiadali dobu liečenia spojenú s práceneschopnosťou v trvaní do 26.5.2013, t.j. 16 dní,

postúpená Obvodnému úradu v Rožňave na prejednanie a rozhodnutie.

Podľa § 288 ods.3 Tr. por. poškodení Ing. B. S. a S.Á. R. A., V.Z.. G. boli odkázaní s nárokom na náhradu škody na konanie vo veciach občianskoprávných.

Proti tomuto uzneseniu podal sťažnosť prokurátor okresnej prokuratúry (ďalej len „sťažovateľ“) a to bezprostredne po jeho vyhlásení do zápisnice o hlavnom pojednávaní.

V písomnom odôvodnení podaného opravného prostriedku sťažovateľ poukazuje na nesprávny záver súdu vo vzťahu k vyhodnoteniu znaleckého posudku znalca z odboru zdravotníctvo, najmä vo vzťahu k otrasu mozgu u poškodeného, nakoľko na základe vykonaného dokazovania súd tvrdí, že vyplynuli závažné pochybnosti o tom, či k takému zraneniu - otrasu mozgu poškodeného - vôbec došlo. Nesúhlasí preto so záverom prvostupňového súdu, pokiaľ tento na základe vykonaného dokazovania dospel k záveru, že vyplynuli závažné pochybnosti, či k takému zraneniu vlastne došlo, pretože i keď znalec z odboru zdravotníctva MUDr. A. S. síce potvrdil, že poškodený mal utrpieť ľahký otras mozgu, ktorý vzniká úderom do hlavy, toto zranenie nemožno objektivizovať, lebo ide o príznaky subjektívne, udávané poškodeným. Diagnostikovanie otrasu mozgu je možné len na základe klinického vyšetrenia, anamnézy

pacienta a skúseností lekára. Ďalej súd uvádza, že sú pochybnosti o vzniku tohto poranenia vzhľadom na skutočnosť, že poškodený po incidente riadil motorové vozidlo a sám priznal, že nešlo o silný úder. Nakoľko medzi poškodeným a obžalovaným pretrvávajú už dlhšiu dobu nezhody ohľadom pozemkov, nie je možné vylúčiť, že poškodený chcel obžalovanému pričať. Súd vychádzajúc zo zásady „in dubio pro reo“ dospel k záveru, že k zraneniu (otrasu mozgu poškodeného) nedošlo a ostatné spôsobené zranenia si vyžiadali dobu liečenia a práceneschopnosti do 7 dní.

Pokiaľ zastáva súd uvedené stanovisko, tak s týmto sťažovateľ nesúhlasí. Poukazuje na závery znaleckého posudku znalca z odboru Zdravotníctvo a farmácia, odvetvie Chirurgia, na obsahu ktorého zotrval znalec i na hlavnom pojednávaní. Vychádzajúc zo zdravotnej dokumentácie spisového materiálu a lekárskeho správ znalca dospel k záveru, že poškodený utrpel v skutku uvedené poranenia, vrátane otasu mozgu ľahkého stupňa. Najzávažnejším zranením bol otras mozgu ľahkého stupňa, pri ktorom sa nevyžaduje veľká intenzita útoku smerujúceho na hlavu a nevylúčil vznik otasu mozgu. Preto z týchto skutočností vyplýva, že poranenie - otras mozgu ľahkého stupňa - u poškodeného bolo preukázané už spomínaným znalcom. Všetky vzniknuté poranenia si tak vyžiadali dobu liečenia spojenú s práceneschopnosťou v trvaní do 26.5.2013, t.j. 16 dní, teda boli naplnené ako po stránke objektívnej, tak i po stránke subjektívnej zákonné znaky skutkovej podstaty prečinu ublíženia na zdraví podľa § 156 ods.1 Tr. zák. Sťažovateľ preto navrhol, aby krajský súd zrušil napadnuté uznesenie a súdu prvého stupňa prikázal, aby vo veci znovu konal a rozhodol.

Obžalovaný - prostredníctvom svojho obhajcu - k sťažnosti sťažovateľa zaslal nasledujúce vyjadrenie.

V sťažnosti sťažovateľa sa poukazuje len na záver znaleckého posudku a výpoveď znalca MUDr. A. S., ktorý dospel k záveru, že otras mozgu ľahkého stupňa poškodený utrpel a zranenia mohli vzniknúť tak, ako to uvádza poškodený. Závery aj výpoveď znalca boli súdu známe, a tento sa s nimi aj náležite vysporiadal. Nesúhlasí s názorom, že výpoveď poškodeného možno považovať za pravdivú, nakoľko bola vyvrátená výpoveďou celého radu svedkov, ktorí i keď sú mojimi zamestnancami, vypovedali po príslušnom zákonom poučení. Ďalej svedkyňa L. G. nepotvrdila tvrdenie svedkyne Ing. D. S. vo vzťahu k začervneniu poškodeného v oblasti tváre, resp. vyplývaniu krvavých slín, pričom aj znalec sa vyjadril, že poškodený neudával, že vyplúval krvavé sliny a sfarbenie na fotografii poskytnutej poškodeným sa môže prejavovať už polhodiny po údere, teda nie okamžite. Stotožňujem sa so závermi súdu prvého stupňa a poškodený bol hospitalizovaný po dobu 3 dní, preto moje konanie nemožno hodnotiť ako trestný čin. Nezhody medzi poškodeným a mnou sú aj predmetom rozhodovania v občianskoprávnom konaní. Navrhujem, aby krajský súd sťažnosť prokurátora okresnej prokuratúry zamietol.

Krajský súd, ako súd sťažnostný (§ 190 ods.2 písm. b) Tr.por.) najprv skúmal, či sťažnosť je prípustná alebo či nebola podaná oneskorene, neoprávnenou osobou, osobou, ktorá sa jej výslovne vzdala, alebo ktorá znovu podala sťažnosť, ktorú už predtým vzala späť a zistil, že sťažnosť - opravný prostriedok je prípustný (§ 185 ods.2 Tr.por.), bol podaný oprávnenou osobou (§ 186 ods.1 Tr.por.), včas - v zákonom stanovenej lehote a na mieste, kde možno tento opravný prostriedok podať (§ 187 ods.1 Tr.por.).

Krajský súd (ďalej len „sťažnostný súd“) postupoval v zmysle ustanovenia § 192 ods. 1 písm. a), písm. b) Tr.por. a pri rozhodovaní o sťažnosti sťažovateľa preskúmal ako nadriadený orgán tak správnosť výrokov napadnutého uznesenia, proti ktorému podal sťažovateľ sťažnosť, ako i konanie, ktoré predchádzalo výroku napadnutého uznesenia.

Z obsahu spisového materiálu sťažnostný súd zistil nasledovné:

Okresný súd na hlavnom pojednávaní na základe vykonaného dokazovania dospel k záveru, že to bol obžalovaný, ktorý po predchádzajúcej hádke fyzicky napadol poškodeného a to tak, že ho najmenej raz udrel do tváre v temenno- spánkovej oblasti vľavo a uhla sánky vľavo a raz do prednej steny hrudnej vľavo. Táto skutočnosť je preukázaná predovšetkým výpoveďou poškodeného a to tak z prípravného konania, ako i na hlavnom pojednávaní a je objektivizovaná lekárskeho správami o jeho

prvotnom lekárskom ošetrení, ktorému sa podrobil krátko po tom ako došlo k napadnutiu. Aj podľa záveru znaleckého posudku mechanizmus vzniku zistených poranení pri prvotnom vyšetrení zodpovedá tvrdeniu poškodeného.

Vo vzťahu k zraneniam, ktoré mal poškodený utrpieť, znalec popísal typické príznaky poranenia - ľahkého otrasu mozgu - na základe ktorého mala doba liečenia a práceneschopnosti trvať 16 dní. Ale práve, vo vzťahu k uvedenému zraneniu z vykonaného dokazovania vyplynuli závažné pochybnosti, či k takémuto poraneniu vôbec došlo. Poškodený mal utrpieť ľahký otras mozgu, ktorý vzniká úderom do hlavy, resp. nárazom hlavy na tupý predmet zanechávajúci stopy na hlave. Nebolo možné objektivizovať typické príznaky uvedeného poranenia, tieto príznaky sú zisťované na základe subjektívnych informácií udávaných postihnutým t.j. poškodeným a to len na základe klinického vyšetrenia, anamnézy pacienta a skúseností lekára.

Pokiaľ ide o ostatné zranenia t.j. pomliaždenie a odreninu prednej steny hrudnej vľavo, toto zranenie si vyžiadalo dobu liečenia a práceneschopnosti do 7 dní.

Sťažnostný súd po preskúmaní ako obsahu spisového materiálu tak i napadnutého uznesenia dospel v zhode s prvostupňovým súdom k záveru, že konanie Ľ. Š. v žalovanom skutku je potrebné kvalifikovať ako priestupok proti občianskemu spolunažívaniu podľa § 49 ods.1 písm. d) zák. č. 372/1990 Zb. o priestupkoch v znení neskorších predpisov.

Pre zvýraznenie doteraz uvedeného považuje sťažnostný súd za potrebné uviesť nasledovné:

V zmysle § 8 Tr. zák., trestný čin je protiprávny čin, ktorého znaky sú uvedené v predmetnom zákone, ak tento zákon neustanovuje inak. Najvyššou formou protiprávneho konania je trestný čin, z hľadiska delenia poznáme prečin a zločin.

Žalovaný skutok bol právne kvalifikovaný ako prečin ublíženia na zdraví podľa § 156 ods.1 Tr. zák.

Aktuálny Trestný zákon pri prečinoch pripúšťa možnosť, ak by aj pri naplnení znakov skutkovej podstaty trestného činu, ak bude závažnosť činu nepatrná, u mladistvého malá, nepôjde o trestný čin.

Závažnosť činu predstavuje materiálny korektív týkajúci sa výlučne protiprávnych činov, ktoré vykazujú znaky prečinov, a ktorý má napomôcť odlišiť napr. priestupky od prečinov. Môže mať štyri stupne, ktoré majú význam pre právnu kvalifikáciu protiprávneho činu, v danom prípade ak je závažnosť činu nepatrná, nejde o prečin, pričom však môže ísť o priestupok.

Závažnosť činu je určená:

- a) spôsobom vykonania činu a jeho následkom,
- b) okolnosťami, za ktorý bol čin spáchaný (najmä okolnosti uvedené v § 36 a v § 37 Tr. zák.),
- c) mierou zavinenia a pohnútkou páchatela.

Z uvedeného pohľadu v tomto konkrétnom prípade mal byť spôsob vykonania úder obžalovaným do oblasti tváre a rebier poškodeného s následkom vo forme spôsobených poranení. V danom prípade však nemožno prihliadnuť k ustanoveniam § 36, resp. § 37 Tr. zák., nakoľko ani sťažnostný súd nedošiel k záveru, že bol spáchaný trestný čin. Napokon, pokiaľ sa týka miery zavinenia a pohnútky obžalovaného, išlo tu o úmysel bezprostredne daný a to vo forme nepriameho úmyslu - § 15 písm. b) Tr. zák.

Preto pri hodnotení podľa uvedených kritérií dospel v zhode s prvostupňovým súdom i sťažnostný súd k záveru, že žalované konanie obžalovaného L. Š. pri hodnotení závažnosti činu je nepatrného stupňa, preto nejde o prečin, ale priestupok v zmysle § 49 ods.1 písm. d) zák. č. 372/1990 Zb. o priestupkoch v znení neskorších predpisov, a preto postupujúc v zmysle ustanovenia § 193 ods.1 písm. c) Tr. por. sťažnosť sťažovateľa - prokurátora okresnej prokuratúry - zamietol ako nedôvodnú.

Poučenie:

Proti uzneseniu sťažnosť nie je prípustná (§ 185 ods. 2 Tr.por.).